

Ten den se v práci nedokázala na nic soustředit. Po tom nočním přepadení v parku doběhla do metra, kde se konečně cítila v bezpečí mezi lidmi.

Zavolala kamarádce, zda k ní může přijít přespat. Namluvila jí, že se pohádala s přítelem a je z toho vynervovaná. Nechtělo se jí říkat pravdu, že přítel je ve skutečnosti na služební cestě, a ona se bojí být sama doma...

Kamarádka jí půjčila čistou halenku i spodní prádlo, aby nemusela do práce ve včerejších věcech. Použité oblečení si nesla s sebou v igelitce. Také jí dala svůj náhradní kartáček na zuby, který si pak odnesla s sebou.

Druhý den si uvědomila, že by měla informovat policii o tom, co se stalo. Jako naschvál ale ten den byla obrovská spousta práce, a tak se k tomu stále nemohla dostat. Někdo po ní neustále něco chtěl. Opravit nefunkční aplikace, obratem napsat manuál pro použití nově vyvinutého firemního softwaru, zjistit, proč stále padá síť – a všechno muselo být hned, teď, co nejdřív, včera bylo pozdě!

Poprvé si mohla vydechnout, když nastala polední pauza. Rozhodla se přidat ke kolegům, kteří si šli pro oběd do nedalekého čínského bistra.

Když se však vrátila, čekalo na ni děsivé překvapení.

„Zatímco jsi byla pryč, přišla ti pošta!“ volal na ni kolega. „Máš to u sebe na stole!“

Zarazila se. Nechtělo se jí to líbit. Žádnou poštu nečekala.

Na stole našla ležet hnědou obálku se svým jménem, názvem svého oddělení a adresou firmy. Obálka nebyla ofrankovaná, někdo ji musel dovézt osobně.

„Koukáš na to, jako by to byla bomba,“ poznamenal kolega s úsměvem.

Škubla sebou a zadívala se na něj. „Mohla by být?“ opáčila.

Zadíval se na ni udiveně. Když pochopil, že nežertuje, opáčil: „Máš snad nějaké nepřátele?“

Když neodpovídala, dodal: „Hele, na bombu je to moc placatý. Řekl bych, že je v tom normální dopis. Třeba máš tajného ctitele...“

Natáhla ruku a opatrně vzala obálku do ruky. Zaváhala, jestli nemá někoho zavolat, ale nechtěla působit jako hysterka. Opatrně obálku rozlepila a spadl jí kámen ze srdce, když uvnitř spatřila pouze složený list papíru.

Radovala se však předčasně. Když list rozložila, polila ji hrůza. Stála na něm pouze jediná věta: „Sepiš si závěť, kočička, už tady dlouho nebudeš...“